



I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

3. fejezet

A Sebesült Óriás

Minden lángokban állt körülötte, sebesültek és halottak heverték szerte a helyiségben. A pusztító tűz, valamint a terminálok sokaságából záporozó szikrák fullasztó füstje gomolyogva sodródott a perzselő forróságban. Ám hamar továtűnt mindez, a sötétség helyét fény vette át, miközben az oltórendszer egy tonnányi vizet oszlatott szét valamennyi fedélzeten. S a fullasztó gázelegy, mely könnyű szerrel véget vetett volna belélegzője életének, továtűnt a szellőzőjáratok közt, a helyére kerülő friss levegőben. A replikátorok ismét ezeket mentettek meg.

- Admirális! – törte meg Bailey mély, elkeseredett hangja a robotikus bogarak mind szaporább lépteit, melyek hangyák módjára özönlöttek el a hidat. A férfi egy pillanatra azt hitte, a nagy Haigen admirális is odaveszett a becsapódás következtében, ám ő nem adta ilyen könnyen az életét.

A törmelék fedte talajon feküdve felnyitotta kék szemeit, majd egy mély lélegzetvétel után, a fejét fogva próbált meg felegyenesedni. Meglepte a tény, hogy ez könnyedén sikerült neki, pedig hosszú percekre, ha nem órákra elvesztette az eszméletét, valamint egy véres seb húzódott a koponyáján.

Épp annak halántékfelőli részénél.

- Mi történt? – kérdezte az admirális, amint teljes mértékben meggyőződött róla, hogy a sérülés nem olyan rossz, mint amilyennek látszik. Tehát nem fog két lépés után ájultan összeesni. Ami azt illeti, a seb nem is fáj neki különösebben, legalábbis nem ez képezte szívének legfőbb bántalmát, nem a körülményeket tekintve.

A replikátorok sokmindent helyrehozhatnak ugyan, de egyvalamire még ők sem képesek, ahogyan senki sem: méghozzá visszaadni az elesett matrózok életét. Hiába lepték el a híd minden egyes négyzetcentiméterét, percek alatt helyrefofozva a főbb rendszereket, valamint eltakarítva a törmelék nagyját, rajtuk már nem segíthetnek.

- Uram, hát életben van! Már a legrosszabbtól tartottunk – ocsúdott fel döbbenetéből Bailey, majd Alex szigorú tekintetének köszönhetően hamar tudatosult benne, hogy ő az a bizonyos személy, kinek felelnie kell az imént elhangzott kérdésre. – Az úrvédelem túl erős volt, leváltak a pajzsok, aztán az egyik lövés telibe kapta a hajótestet. A plazmanyaláb keresztülment minden fedélzeten.

Bár alaposan bevágta a fejét, ennyire még emlékezett. Egyedül azt nem értette, hogy kerülnek a Khaleesh hamu fedte világáról ide, mert annyi szent, hogy ez nem ugyanaz a csillagrendszer, hol elvesztette az eszméletét. Azt egyetlen csillag, és hét, a napjához rendkívül közel keringő planéta alkotta, melyek közül csak a legtávolabb esőn lehetett élet. Viszont a híd masszív üveglakka felé irányozva tekintetét, kapásból egy hatalmas gázóriást pillantott meg, valamint egy hatalmas aszteroidamezőt, mely mögül két, egymás mellett szoros pályát leíró csillag erőteljes fénye mutatkozott. Akárhol is legyen, még hírből sem hallott erről a rendszerről.

- Tudom, hogy eltaláltak mindet, ezredes. Engem az érdekel, hogy kerültünk ide – öntötte szavakba aggályát, miközben a kérdéses égitestek valamelyike felé mutatott baljával. Valahogy már érezte, nem fog rajongani a válaszáért.

- A találat kiütötte a főbb rendszerek nagy részét, de a hipertér hajtómű még működőképes maradt, legalábbis egy ideig. Tudtam, hogy a következő

plazmalyalábtól már elporladnánk, ezért parancsot adtam az ugrásra a legközelebbi állomás felé, de út közben kiestünk az ablakból... itt.

- Szóval megkerülte a ranglétrát! – csattant fel Haigen, legbelül tudván, hogy mind neki köszönhetik az életüket. – Nem is rossz fiam, magam sem tettem másképp, amikor eljött az időm. De ne csináljon belőle rendszert!

- Nem fogok, uram – felelte Bailey kissé megilletődve. Az admirális ismerve, valami másra, sokkal fájdalmasabb élményre számított. De a háború már csak ilyen, sok esetben azokból lesznek az igazi hősök, kik ellent mondanak az ostoba előírásoknak.

Ám csak egyszer, s nem sorozatosan.

- És mi van a hajóval? Mikorra pofozzák helyre ezek a dögök rendesen is?

- A megfelelő fémek nélkül semmikor. Mint mondtam, a találat keresztülment a teljes hajótesten, ráadásul rendkívül éles szögben. A nyílás hossza több mint ezer méter, szélessége pedig meghaladja a százötvenet is. Magát a hajótestet nem fenyegeti közvetlen veszély, a mérnökök mindenre felkészítették, még erre is.

- Tehát egyben marad – a tiszt erre vegyes érzelmekkel bólintott. – És mi van a létfenntartással, a pajzzsal, a többi rendszerrel? Ugorhatunk még egyáltalán? – tette fel az elméjében egyre kavargó kérdések közül a legfontosabbakat az admirális.

- A létfenntartás működik, a többi... mindhárom pajzsgenerátor működésképtelen, a megfelelő építőanyagok nélkül még a replikátorok sem tehetnek semmit, a fegyverzet jelentős részével is ez a helyzet. Mindössze a másodlagos lövegek negyede maradt működőképes, valamint a sínágyúk jelentőshányada...

- Azokkal semmire sem megyünk.

- Az egyik T2-es löveget, talán helyre lehet hozni, de az még órákba telik. A hiperhajtómű már teljesen más eset, elméletileg semmi baja, de gyakorlatilag képtelenség belépni az ablakba, átesett rajta a hajótest, valahányszor megpróbáltuk – a helyzetre vonatkozó szkepticizmusa tisztán látszott hangvételén.

- És a kisebb hajók? Tudtommal a hangárakban bőven akad, ami az Artemis nélkül is kereket oldhat – vágta rá Alex, majd az elméjében folytatta mondandóját. – *Az egyik fedélzetén elmenekülhetne a legénység, mialatt a robotok aktiválják az önmegsemmisítést. Bármenyire is nőtt a szívemhez ez a hajó, nem juthat az Ori kezére. Az a Birodalom végét jelentené... ha az elkerülhető egyáltalán* – szívesen elmondta volna hangosan is, ám azzal letörte volna az egyébként sem túl rózsás morált, ami harc előtt minden, csak nem szerencsés. Erre egy kapitánynak, egy admirálisnak mindig készen kell állnia, legyen bármilyen kicsi is a konfliktus esélye.

- Higgye el, mi mindent megpróbáltunk, de azok sem mehetnek sehova. Nem tudom, hogy lehetséges ez, de úgy tűnik, hogy itt ragadtunk egy időre.

- Maradt a csillagkapu – jelentette ki Haigen magabiztosságot sugározva szemeiből, nem értette, ez eddig miért nem jutott az eszébe senkinek. Ám Bailey ebben a pillanatban a talajra eresztett tekintetéből, s fejének bús ingatásából, valamint a tényből, miszerint a hangulata egyáltalán nem ragadt rá a körülötte lévőkre, rá kellett jönnie, hogy már ezt is megpróbálták. Minden esetre, a tiszt nem tudta megállni, hogy ne közölje az immár teljesen nyilvánvalót.

- Rengeteg címet tárcsáztunk, egyik esetben sem jött létre a féregjárat. A legtöbben úgy véljük, nagyon rosszul sült el a khaleeshi csata, és az Ori már teljes erejű ellentámadást indított a főbb kolóniák ellen.

- Rosszul sült el, mennyi idő telt el azóta, hogy eltaláltak minket?

- Hat óra, a mai technikával egy teljes galaxist romba lehet dönteni ennyi idő alatt. Már több tucat címet próbáltunk, de...

- Értem, akkor próbáljunk meg még egyet! – határozta el magát az admirális. – *Ha levestették a csatát, ha mind a nyolcszáz cirkálót szétverték, akkor valóban lehetséges mindez. Az ellenség támadott, bombázni kezdte a kolóniákat, a megmaradt vezetőség pedig elrendelte a kapuk lezárását. De az azt jelentené, hogy James... nem az nem lehet. Bizonyára csak egy technikai hiba, vagy a gravitációs mezővel függhet össze. De ki tudja, talán...*

- Melyiket? – szakította félbe Bailey az admirális belső monológját, ám tudta, mi lesz a tárcsázás eredménye.

- Legyen a T4X-686, az egy kis bányászkolónia a belső magban, néhány tízezer lakossal. Kizárt, hogy az ellenség már megtámadta volna, és még ahhoz is jelentéktelen, hogy beletartozzon a Vesztegzár protokollba – az eljárásba, mely erre az esetre vonatkozik. A tiszt nem sejtette az ötlet mögött rejlő logikát, pedig minden szempontból tökéletes volt a tények megállapítására.

- Ahogy gondolja – vágta rá Bailey, majd egy másik tiszt felé fordította tekintetét. – Tárcsázzák a T4X-686-ot! De ne fűzzenek hozzá nagy reményeket.

Miközben az alig kétszáz éves, a Drák Háború óta folyamatosan használt kapu tárcsázni kezdett, az admirális újfent átgondolta az egészet. Legbelül azt kívánva, bárcsak ne jönne létre a féregjárat, bárcsak el lennének vágva mindentől, s mindenkitől a galaxisban. Hisz az a bányászkolónia még ahhoz is kicsi, hogy önálló neve legyen, sőt, még nem is tartozik a Birodalom fennhatósága alá, – kereskedelmi érdekekből elszakadtak, még 2396-ban – tehát nem lehet ott az Ori. Ha valóban elrendelték a Vesztegzárat, akkor még el kell, hogy ériék. De ha nem, még van remény James számára, van remény a galaxis számára. Különben is, mi az esélye annak, hogy ő szinte pontosan abba a helyzetbe kerüljön, most, mint Zsukov admirális 2212-ben? Semmi az égvilágon...

- Ez az! – nevetett fel Alex az örömhír láttán. A pillanatban, mikor egyértelművé vált a legénység számára, hogy nem mehet végbe a tárcsázás. S látva, hogy az öccsét nem fenyegeti vész, gondolatai egy insta alatt terelődtek át róla, a saját helyzete felé. Bármi is okozza a világ leghelyetlenebb helyzetét, itt rejlik az oka.

De vajon mi lehet az?

- Bailey! – harsogta Alex mély torokhangon, felé fordítva kék szemeinek vegyes érzelmekkel teli tekintetét. – Mit gondolsz, meddig húzná a hajó abban az aszteroidamezőben? – mintha mi sem lenne egyszerűbb feladat ennél.

- Akármeddig – hangzott a frappáns felelet, mérhetetlen kíváncsiság által övezve. – Az elszennvedett károk ellenére a burkolat elég tömör ahhoz, hogy még a ház méretű kavicsok se tegyenek benne számottevő kárt. Csak annyi a dolgunk, hogy a mező

szélén maradjunk, elkerülve a nagyobbakat, mert azok úgy tépnék ketté a hajótestet, hogy észre sem vesszük. Mellesleg, megtudhatnám, miért akar odamenni?

- Már nem akarok, kezdetben jó ötletnek tűnt. De a szélén még kiszúrnak minket a mocskok, beljebb pedig nem mehetünk. Más rejtékhelyre lesz szükség... – tűnődése közben rá kellett jönnie, hogy az őt övező kíváncsi tekintetek nem kopnak le róla, amennyiben nem felel az előbb elhangzott kérdésre. – A kapuk és a meghajtás nem lehet véletlen, nem egyszerre. Valami van odakint, egy hajó, ami képes zavarni ezeket. Ha az ember zavar valamit, az észleli is, tehát már tudják, hogy itt vagyunk, és csak idő kérdése, hogy ideküldjenek valami, valami nagyot.

- Már értem, de... – közölte a tiszt, megelégedve a válasszal, de mégis rengeteg bizonytalansággal elméjében – nincs hol elrejtőznünk.

- Ne aggódjon, már van egy ötletem...

Nyolc órával később:

Egyre csak sűröttek az emberek a hangárban, hangyám módjára ellepve a vadászgépeket, mint minden bevetés előtt. Hiába telt el négy évszázad az első űrrepülésre is képes vadászgép, az X-301-es tesztrepülése óta, – mely nem hozott túl sok eredményt, ám hatalmas felfedezések egész sorát indította el – még mindig fel kell tölteni őket rakétákkal, üzemanyaggal, s minden egyébvel, mi egy bevetéshez szükségeltett. Ráadásul, még mindig emberek végzik őket, a replikátorok túlságosan is aprók ehhez – és a frászt hozzák a legtöbb pilótára.

Többek között, Thomas Rex, a vadászgépek törzsfelődésének csúcsát képviselő madárkában ülő pilóta, sem békült meg teljesen a robotikus dögökkel. Jóllehet azért, mert nem volt tisztában a vele, hogy az F-406-osát is ők készítették.

A hosszúkás, tizenöt méter hosszú vadászgépek, mely csupán két gépágyúval és egy pajzsmodulátorral felszerelt rakétával rendelkezik ugyan, ám a páratlan manőverezhetőségének és gyorsaságának köszönhetően a létező legpusztítóbb fegyver, mely valaha is egy pilóta kezébe kerülhet. Már ha ért hozzá az ember, de Tom bizton állíthatja, hogy mesteri szinten űzi a szakmáját.

- Készen állsz, nagyfiú? – törte meg egy lány szelíd mosolya a gondolatmenetét, ki mindaddig meredtem bámulta a sisakja belső részét. De most kénytelen volt ezzel felhagyni, s az egyetlen személy felé fordulni, ki eredmények terén valaha is versenybe szállhat vele. A barátnőjével, Sophiával.

- Mint mindig, és te? – erre a bájon, alig tizenkilenc éves lány menten rábólintott. – Ne feledd, maradj hátul, véd magad, a közelébe se menj annak az izének!

- Hát nem az a feladat, hogy jutassuk célba a rakétát, lehetőleg a bestia hajtóművébe? – ráncolta a homlokát Sophie, halványkék szemének kékes gyönyörével.

- És szerinted az kárt is tesz benne? Ez nem a Drák háború, ahol egy szerencsés pilóta hazavághat egy csatahajót. Bármilyen is van odakint, egy találat meg sem kottyán neki – a lány figyelmesen hallgatta ugyan, de Tom már látta rajta, hogy nem hisz neki. – Nézd, egy sárkánygyilkosban ülök, ami egy 304-es hangárjában pihen, a Nevada pedig az Artemis jobb hátsó hangárjának közepén hever. *Mi vagyunk a harcmező*

legjelentéktelenebb elemei, esélyünk sincs az ellen a monstrum ellen – tette volna még hozzá a férfi, ám Sophie örömmel szakította félbe mondandóját.

- Többé már nem – eközben a hangár vége felé mutatott kecses kezével, mely a mindenség rideg óceánja felé mutatott, gyönyörű, ám mégis ádáz látványt nyújtva számára. A horizont közepén ugyanis egy hatalmas, leginkább egy Ori rombolóhoz hasonlító hajó állt méltóságteljesen. Az kiköpött mása volt a többi rombolónak, leszámítva a tényt, miszerint a középső része enyhén kiszélesedett, s néhány helyen kilátszott valami a burkolat alól.

- Minden bizonnyal, valamiféle generátor lehet. Tehát ez zavarja a kapukat – cikázott végig a teljesen nyilvánvaló a férfi elméjében, miközben a lány távolodni kezdett tőle kecses lépteivel. – Sok szerencsét!

- Neked is! – felelte Sophie, majd folytatta útját a gépe felé.

Néhány perc elteltével már odakint is találták magukat, szoros alakzatban felállva gépeikkel a kisebb armada hajói közt. Haigen mindent kiharcolt a hangárakból, mely a leghaloványabb mértékben is képes volt az ürrepülésre.

Akadt köztük három elavult, az évek óta ígéretett felújítására váró BC-304-es, ezek alkották a széles alakzat legmeghatározóbb elemeit. Köztük a hat kicsiny, alig száztíz méter hosszú Scarabeus osztályú könnyű fregattok próbálták tartani a lépést, meglepően sikeresen. A sötétbarna árnyalatú, zömök űralkalmazásokat még ötven évvel ezelőtt állították hadrendbe, közepes hatótávú felderítőjárműként. Szegényes fegyverzetének, gyenge pajzsának, valamint a törzséhez kapcsolt, sérülékeny platformoknak köszönhetően – ezeken ültek a sínágyúk, valamint a kisméretű lövegek – nem is alkalmazták, alkalmazhatták bármi egyébire. De ezúttal mégis itt sorakoznak, a szükség által előmerítve a feledésből.

A másik két nagyobb hajó a Thunderbolt osztály képviselte. Ezen lándzsás alakú, lekerekített burkolattal rendelkező hajók kétszázhuszonöt méteres hosszukkal, valamint negyvenhét méteres átmérőjükkel a második legnagyobbaknak számítottak a kétezer ötszáz méteres óriás ellen igyekvő monstrum ellen, ám mégis messze a leggyengébbnek. Ugyanis a fegyverzetük csupán nyolc sínágyúból áll, s az orrészbe szerelt csillagkapu adta szinte minden fenyegetését.

Ám féregjárat nélkül ez semmit sem jelent. Így ezen két hajó semmi más nem lesz, mint plazmafogó a következő percekben.

A vadászgépek kivétel nélkül az F-406-os osztály képviselték, a bombázók, valamint minden más kísérő, s felderítőgép odaveszett még a Khaleesh felett, egyetlen jármű kivételével. Méghozzá egy kicsiny Doch'te elfogó vadász, melynek idekerülésén még maga az admirális is hosszasan töprengene jelen pillanatban, ha nem lenne jobb dolga. Mint például a csata megnyerése.

- Minden szakasz készenlétbe! Nem akarom elveszíteni önöket – hangzott a szakaszvezető mély hangja a rádión át. Rex legnagyobb bánatára nem a legjobb harci, hanem a legjobb taktikai képességekkel rendelkező személy kapja meg ezen pozíciót. Tehát ő szóba sem jöhet, akárcsak Sophie, pedig a szimulátorban úgy nyírják ki Edet, – ő a szakaszvezető, Edward Dawson – ahogy akarják.

- Vettem Farkas vezér, és ne aggódjon, tudunk vigyázni magunkra – felelte a férfi közvetlenül, ahogyan egyre közelebb és közelebb értek a látszólag csendesen várakozó óriáshoz. Mintha a fedélzetén tartózkodók észre sem vették volna a feljük közeledő csillaghajók sokaságát, úgy vesztegeltek a hatalmas gázóriás közelében.

Egészen az utolsó pillanatig.

Thomas már tisztán látta roppant hajótestet, nem is habozott felmérni tekintetével. A sárgás árnyalatú burkolat sima felülete, a benne szerteágazó, díszes vonalak egy laikus számára úgy tűntették fel a szörnyet, mintha az úr egyik elveszett gyöngyszeme lenne. Egyáltalán nem festett úgy, mint egy hadihajó, ám mégis fenyegető volt a maga nevében. Leginkább a hajótesten sorakozó ágyúk és lövegek, a gigászi méret, s az ismert rendeltetés keltette ezen teljességgel megalapozott nézetet. Az ágyúk, melyek mind feljük meredtek.

- Ez egy csapda! – kiáltotta Rex, majd elrántotta gépét a látszólag békésem szendergő monstrum feltételezett támadása elől, s jóllehet, nem ő volt a szakaszvezető, mindenki hasonlóképp cselekedett. A pánik futótűzként terjedt szét a flottában, rövidesen a nagyobb hajókat, a scarabokat, s a 304-eseket is elérve. A mai mércével számítva apró csillaghajók rengetege rovarok módjára széledtek szét, felbontva az alakzatot, egyedül a Nevada kivételével.

- Mindenki vissza az alakzatba! Ne higgyenek a szemüknek, nem minket céloznak. Valami zavarhatja az érzé... – ekkor abbamaradt a cirkáló kapitányának éles hangja egy pillanatra, majd döbbséggel és keserűséggel teli hangnemet vett fel. – Te jó isten... – romboló minden egyes ágyúja, lövege, irdatlan pusztító erejű arzenáljának valamennyi eleme megkezdte sárgásan izzó záporát, az első plazma özönét.

A kisebb gépek pilótái könnyű szerrel ránthatták el a kormányt a merő véletlenből feljük tartó lövések elől, akárcsak Rex, sértetlenül megúszva az esetet. A férfi tehetetlenül nézte, ahogyan az Ori fátyolhajó – a hírszerzés ezt a nevet szolgáltatta ezen alantas hajótípusnak – lövegeinek legnagyobbikából egy hatalmas, sárgás plazmalyaláb indul útjára, majd még egy, s még egy. A helyzetét kezdetben sziklaszilárdan tartó Nevada kitért az első elől, egy 304-es könnyedén elkerüli az ilyet, ám a másodikat már nem kerülhette el.

Mintha szándékosan úgy irányozták volna a lövéseket, hogy bármerre is próbál kitérni az első lövés elől, biztosan bele kelljen manőverezniük a másik két plazmalyaláb valamelyikébe. S mindegy volt, hogy a cirkáló pajzsai fent vannak-e, burkolata teljesen ép-e, egy 304-es sem élhette volna túl ezt a lövést, ahogy a Nevada sem. Az utolsó pillanatban kétségbeesetten felfelé manőverező hajónak a hasát érte a lövés, keresztülszelve törzsét, megghasítva a reaktormagot, majd útja folytatásaképp tovább haladva a gázóriás felé. Tom hét éve szolgát már a hajón, mely a saját szemeláttára porladt el. Fedélzetén mindenkivel, kit ismert, Sophia és pár jóvágású pilóta kivételével.

- Nee! – ám így is úgy vélte, megghasadt a szíve.

- Maradjon a feladatnál Farkas 5-ös, értük már semmit sem tehetünk – hallatszott Ed hangja a rádióból, miközben mindkét pilóta egyre kerülgette a monstrum lövéseit. Nem sejtván, a harc még csak most vette kezdetét.

- Itt Foxrot 6-os – törte meg egy női hang keserűségét. – Mintha valami kiemelkedne a hajóból, valami nagyon kicsi. Ott van még egy, ketten vannak... hárman... öten... ezren! – bár meglehet, kissé túlzott a végénél.

De mind tudták, mit jelent ez.

S ahogy közelebb verekedték magukat a plazmazáporban, már valamennyien teljes képet kaphattak az ellenséges vadászgépek rengetegéről, a mindössze feleakkora, de annál felejthetetlenebb látványt nyújtó gépekről. Olyanok voltak ezek, egyre gomolyogva az űrben, mintha gigászi szentjánosbogarak lennének, lábak helyett plazmaágyúkkal, szárnyak helyett vezérsíkokkal, zöldes helyett sárgás fényt árasztva hajtóműveikből.

- Megindultak – hallatszott a félelemmel, s az eljövendő halál biztos ígéretével rendelkező kijelentés a rádióból. S mire észbe kapott Rex, már a kicsiny vadászgépek kékesen izzó tűzzáporát is kerülgetnie kellett. Szívesen tűnődött volna azon, hogy az ellenség miért maradt a négyszáz évvel ezelőtt is használatos fegyverzetnél vadászgépek terén, mikor a nagyobb hajóknál használatosakat rendre más, pokolibb szerkezetekre cserélte. De nem volt ideje rá, nem is tervezte, hogy lesz.

Hamar elhessegette a gondolatot, a Sophie halálával kapcsolatos félelmeivel egyetemben, hogy az elé kerülő vadászgépre szentelhesse figyelmét, méghozzá teljes egészében. Nem is tellett többre egy pislantásnyi időközbe, mikor rájött, a veszthez épp tökéletes szögben közelít felé az ellenfele. Nem tudta, hogy ki ül a másik gépben, hogy ő is ember-e, akár azok, kik annak idején sorakoztak a gonosz zászlaja alatt, de nem is érdekelte különösebben – *miért is érdekelné, mikor az előbb söpörték el a szívéhez legközelebb álló emberek, s bajtársak zömét a szemetek?* Csupán meghúzta a ravaszt, s örömmel nézte, ahogyan a géppuskák valósággal felaprítják a vadászgépet, majd ráfordult a következőre.

Az sem telt sok időbe, mintha a másik pilóta szándékosan a veszthez rohant volna, tán a megváltásba, vagy bármit is sugalljon nekik a hitviláguk az ehhez hasonló helyzetekben. Bár a többieket sokkal jobban motiválta az, mint ezen szerencsétlent. Tom hamar észrevette, hogy innen nincs menekvés, ha nem sikerül megszabadulnia a ráforduló rengetegtől, méghozzá azonnal. Ekkorra túl messze ragadta a harc szele a társaitól, kik közül sokan el is estek már, tehát nem számíthatott a segítségükre.

Egy hitelem támadt ötlettől vezérelve úgy döntött, hogy megfordul, a baráti hajók felé közelítve. Az F-406-os könnyed gép, még ezen apró vadászkónál is jobban teljesített manőverezés terén az odaúton, s eztán már nem olt más dolga a férfinak, mint megfelelő helyet találni a megmeredtetéshez.

- Farkas 5-ös, mit csinál? Meg akar halni?! – próbálta Ed figyelmeztetni, lassan már kétségbeesetten. Ám Tom ügyes pilóta, jól tudta, hogy mit csinál.

Ám meglehet, bárki másnak jobb ötlete támadt volna az egyik 304-es zömök hajóteste felé venne az irányt, majd a vastos páncéllemezek által fedett felső rész

felett elsuhanni gépével, hiszen így bármikor nekimehet a cirkáló egyre gyengülő elhárító mezejének, menten elhamvadva felette. A legtöbb ellenséges vadászgéppel valóban ez lett, ezen felül kettővel a monstrum sínagyúi végeztek, tehát nem maradt sok ideje az ünneplésre. A mögötte koslató három vadászgép ugyanis nem, hogy megszeppent volna, de még vadabbul folytatta az üldözést. Már attól félt, a bravúros manővere után eljött a vége, ám ekkor eszébe jutott egy újabb mentőötlet.

Úgy vélte, ha most levágja a gép orrát és ír egy tiszteletkört az alatt elterülő thunderbolt körül, akkor tán megismétlődhet a csodával határos történet. Azonban elkövette azt a súlyos hibát, miszerint arra számított, ami történni fog, s nem az, ami nem következik be. Hiszen az Ori fátyolhajó még mindig ott volt, egyre csak tépázva a kicsiny cirkálók sokaságát, már csak idő kérdése volt, mikor éri el a tundert is a végzet. Pontosan abban a percben, mikor Rex elérte, s meredeken kezdett elsuhanni pajzsa felett, a cirkálót telibe is kapta az egyik főlöveg. Felocsúdva a lángoszlopok által keltett döbbenetből, menten felrántotta a gépet, ám az üldöző már koránt sem büszkélkedhetek ilyen jól manőverezhető géppel.

Amit a 406-os könnyű szerrel megtett, az csak heves erőlködés által sikerült a három ori pilóta egyikének, míg a másik kettő a tűz martalékává lett.

Csak ez a hír kellett Rexnek.

Azonnal pörögni kezdett elméje azon, hogyan kerülhetne a gép mögé, anélkül, hogy túlzottan kockáztatná a saját életét. Mint kiderült, a tökéletes megoldáshoz nem is kell mögé kerülnie. *Minek, ha egyszzerűen csak megfordulhatok a géppel?*

Az ellenséges gép pilótájának vérben forgó szeme, minden bizonnal kiugorhatott a helyéről, látva, hogy az övénel kétszer akkora gép egy táncos kecsességével perdül meg a mindenségben. S mikor észbe kapott, már felé is meredt valamennyi fegyvere. Mivel két kékesen izzó nyaláb is elhagyta hajóját, biztosan meghúzta a férfi – vagy nő, hisz nem tudhatjuk – ravaszt, mielőtt elhamvadt volna a géppuskatűzben.

Ez közel volt – áradt szét a tudat Rex elméjében, mikor a két plazmalövedék csak centikkel suhant el vezérsíkja felett. De legalább biztonságban volt, legalábbis egyelőre. Ráadásul csak ő, mintsem a többiek.

- Itt Farkas 2-es, segítségre van szükségem! Rám tapadtak, nem tudom lerázni... valaki! – hallatszott Sophie kétségbeesett hangja, statikus zöreij közepette. Rex szívesen felelt volna, de félt, azzal csak pazarolja az értékes időt a megmentésére.

Azonnal szembe fordította gépét a közelgő vadászgépekkel, farkasszemet nézve a közelgő plazmalövedékek ádáz özönével. Csak így menthette meg kedvesét, keresztülzáporozva mindenben, mi elválasztva őket a harc mezején.

Meglepően könnyedén is dacolt a túlerővel, eleinte.

De nincs az a vadászgép, csillaghajó, vagy bármi, mely elég közel juttathatta volna ahhoz, hogy segíthessen. Élete egyetlen szerelme közt egyedül a lándzsás alakú Doch'te elfogó vadász állt, mely egy pokoli kis harcjármű ugyan, de menten elporladt a mögötte falkaként koslató ellenfelek ösztüzében, nem is volt hová manővereznie.

Ezen röpke pillanatban Sophie is látta az elkerülhetetlent. Az érzékelőkre pillantva nem látott senkit, ki a segítségére siethetne, csak ellenfelet. Egy 406-osból nem

lehetett katapultálni, különösen nem az űrbe. A csata egyébként is kudarcra van ítélve, mégis mi lenne vele azután? Csupán egyedül halna meg, megfulladva az sötétségben. Ám itt, a pusztulásközepén álló gépben még halltathatja hangját. Az egyetlen személyhez szólva, ki igazán megérdemli ezt.

- Tom, valamit el akarok mondani mielőtt vége – ekkor megszólalt a vészjelző, valami eltalálta a gépet, nem sokkal a hajtómű felett.

- Nem mondj ilyet! Tarts ki, mindjárt ott vagyok – de hiába kerülgette emberfeletti gyorsasággal az ellenséges vadászgépeket, valamint azok mindent elsöprő plazmazáporát, legbelül már tudta, mindez esélytelen.

- Szeretle... – mindössze ennyi hagyhatta el a lány kecses ajkait, mielőtt gépe ezernyi apró darabra hasadt volna a következő becsapódás által, mely olyan szögben érkezett, hogy nem volt ember, ki elkerülhesse.

Rex kiáltott volna, keseregve rogyott volna a földre, de nem tehetette. Egy vadászgépben ült, ellenségekkel körülvéve. Észre sem vette, de mialatt megmenteni készült őt, kit végleg elvesztett, még nála is lehetetlenebb helyzetbe keverte magát. Nem tehetett mást, mint lelkének minden apró morzsája által gátat szabjon érzelmeinek, majd egy ádáz dugóhúzóba kényszerítse gépét. Ez volt az egyetlen esélye, hogy elmenekülhessen.

De miért is menekül egyáltalán?

Elvesztett minden, amit ismert. Meghalt mindenki, kit szeretett és tisztelt, de ő mégis kitart, ragaszkodott az életéhez. Úgy küzdött, mintha még lenne bármi, mi visszatartja az önfeláldozásából, mintha még hazavárná valami, vagy valaki, kinek kiöntheti lelke fájalmát. Ám az igazság az, hogy nincsen, sőt, már otthona sem.

Mindössze a bosszú az, mit egyedül érzett.

Viszont az ő szemszögéből már merőben más képet kapnak a dolgok. Egy 406-ossal belerohanni az ellenséges vadászgépek áradatába, hogy magával vihessen egyet, kettőt, vagy akár tizenkettőt, nem bosszú, még csak nem is méltó önfeláldozás. Szemtől-szemben az ellenféllel, a saját kezével véget vetni a nyomorult életének, ez az igazi bosszú. S nem egyét, hanem százét, ezerét, ami azt illeti.

Ahhoz pedig ki kell jutnia innen, a halál egyenes torkából, hogy mihamarabb maga mögött hagyhassa a pilótaszéket, és a nyílt terepre mehessen. Elvégre ő nem csak egy átlagos pilóta volt, több annál, hisz egykoron a...

Valami történt, mi félbeszakította gondolatmenetét, méghozzá a gázóriás külső részén. Méghozzá az Artemis bújt elő annak fátylai mögül, az egyetlen hajó, melynek láttán megállt az ütő az Ori fátyolhajó kapitányában. Ki nem habozott, azonnal felé is kormányoztatta roppant csillaghajóját, jóval hamarabb, mint a másik bestia lőtávba érhetett volna. Haigen minden fáradozása ellenére a párbaj épp úgy játszódik majd le, mint az eredetileg történt volna. A sok fáradozás, a megannyi elpocsékolt élet mind kárba veszett, felesleges volt minden.

Hisz nem is ez volt a terv.

Ha aszerint járnak el, a megmaradt hajók a gázóriás felé veszik az irányt, amint a negyedére apadt a kicsiny flotta, de még a felénél sem járt az. Az olyan esetek újabb

képviselője volt ez, mikor az admirális meredten ül a taktikai asztal felett, s rájön, nem teheti meg, amit máris tesz. Nem dobhat oda ennyi életet a saját túlélése érdekében, a legénység kímélésének körmönfont ürügyén. Ezért úgy dönt: „*A pokolba az egésszel, kimegyünk most. Férfi módjára felvéve a kesztyűt, a halálunkig küzdve, ha kell. Ahelyett, hogy másokat dobnánk oda az ellenségnek.*”

Meglepő módon a Fátyolhajó és az Artemis lőtávja épp megegyezett, egyszerre kezdtek zengeni az ágyútüzek. Bár a tau'ri hajó kétszer akkorra volt, pajzsai és fegyverzetének legjava nélkül kiszolgáltatott agyaggalambként ment szembe a másik szörnyeteggel. A menten útnak induló, sárgás plazmalövedékek hatalmas darabokat téptek ki páncélzatából, már az első másodpercben. Ám ez a hajó állta a sarat, nem porladt el, mint egy 304-es, vagy egy scarab, ráadásul volt egy titkos fegyvere.

Nyolc óra nem túl hosszasan tartott ebben a helyzetben, de épp elegendőnek bizonyult a replikátorok számára, hogy helyre hozzák az a bizonyos T2-es lövegek, mely a roppant hajótest jobb oldalán ékeskedett. A fegyvert, mely kifejlesztésekor megváltoztatta a hadtörténelmet. Mindegy, hogy mekkora a két hajó közti méretkülönbség, az Artemis nem két, hanem fél tucat ori rombolóval ért fel elkészültekor, de most sem panaszkodhat. Elvégre, még biztosan felér eggyel.

Azon fátyolhajóval, melyet az öt tagból álló, iszonyatos pusztító erejű lövés könnyűszerrel eltakarított maga elől, már biztosan nem gyúlik meg a baja, senkinek sem. Bár okozott némi kárt, sőt, alaposan megtépázta az egyébként is sérült hajótestet, kevesebben vesztek oda így, mint ha Haigen hátra tett karokkal végignézi a bátor harcosainak halálát. Bár akkor is megérte volna, legalábbis az ő szemszögéből nézve, ha másképp alakul mindez. A háború ugyanis nem csak számokból áll, valamint taktikákból, a morális döntések súlya is az admirálisok vállára nehezedik az ilyesfajta helyzetekben. S Alexander, ha megkésve is, de a helyes útra lépett.

- Uram...

- Tudom, már működik a meghajtás – szakította félbe az admirális fölényesen Bailey mondandóját, miközben a hatalmas fátyolhajó roncsai egyre csak izzottak az úr hidegében. Szép lassan alászállva a mindenségben, egészen a gázóriás roppant gravitációs kútjának köszönhetően annak szívébe.

- Még nem tudjuk, ami azt illeti. Ahhoz meg kell próbálnunk.

- Csinálja! – ahogy elhangzott a mondat, a navigációs tiszt már meg is kezdte a titkon előre elkészített ugrást, de nem a legközelebbi űrkikötő felé, – mely az Artemis állapotát tekintve már magától értetődő lenne – hanem a Khaleesh tűz szabdalta planétája felé, melyen még most is gomolyognak a hamufellegek.

A tiszt jól tudta: bármi is történt odaát, az admirális első kézből akar értesülni a történekről, nem pedig egy javítóállomáson vesztegelve. Maga az út nem tartott túl sokáig, mindössze negyven másodpercig, ennyit még pajzsok nélkül is könnyű szerrel kibírt a hajótest. De mégis egy örökkévalóságnak tűnt Haigen számára, kit hasonló érzés fogott el, mint annak idején a mára már faji hősként tisztelt Zsukov admirálist. Az embert, ki egymaga mentette meg a galaxist kicsiny bárkája, a Korolev segítségével. Azonban ő örökre odaveszett egy féregjáratban, bizonyára elporladva

az eseményhorizont kötelében. Elvégre, ha mégis átért volna, azóta miért nem hallottak felőle?

Azonban az út véget érte nyomban véget vetett gondolatmenetének, az elé táruló látványtól könnybe lábadt az admirális szeme. Az a tizennégy óra nem csak ahhoz bizonyult elegendőnek, hogy kezdetét vegye az öldöklés, hanem ahhoz is, hogy véget érhessen. Hatalmas hajók roncsai úsztak kék szemei elkeseredett pillantása előtt, mindannyian narancssárgásan izzottak, sodródtak, iszonyatos lángoszlopok által roskadozva. Persze mindkét fél hajói ugyanúgy égtek, s néztek is ki, mikor ezernyi apró darabra vetette őket az ellenség tüze, néhány kisebb különbségtől eltekintve.

Ám a végeredményt már az első pillanatban előrevetítette a tény, hogy elsőként egy devastator roncsát pillantotta meg, aztán egy ketté hasadt nexust vélt felfedezni mögötte. S még egyet, s még egyet...